

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Mats Lundman

NYHETS JÄGARNA

En roman om brott

POLIS AVSPÄRRAT
POLICE - DO NOT CROSS

AVSPÄRRAT
CROSS

Nybetsjägarna är den sjätte romanen i en serie om tidningsmiljöer och deras människor.

Tidigare utgivna:

D som i deadline (2014)

S som i scoop (2015)

Död vinkel (2016)

F som i flash (2017)

Medieskugga (2018)

ISBN: 978-91-88263-68-1

© Mats Lundman

Strängnäs och Stockholm 2019

Tryckt hos Exakta, Malmö

Utgiven av Ultima Esperanza Books, Stockholm 2019

www.ultimaesperanzabooks.se

Eventuella likheter mellan gestalter i romanen och verkliga personer, levande eller döda, är naturligtvis rena tillfälligheter.

Personer i Nyhetsjägarna:

Moa Lönn, *se Wikipedianotis*

Jeremy Grim, *ekonom och mediekonsult, Moas särbo.*

Katarina Carlsson, Katta, *fotograf, Moas bästis och lite till.*

Redaktörerna på Stockholm-Syd:

Ina Moreno, *chefredaktör.*

Samuel Karlsson, "Gotland Yard", *polisreporter.*

Kristian Havarti, *kommun- och allmänreporter.*

Raffif Hariri, *webbredaktör.*

Med flera.

Redaktörerna på Mitt-i:

Konrad Karlvik, *allmän- och polisreporter.*

Gert Ögren, *familjeredaktör.*

Helle Hermansson, "Häxan", *redaktionschef.*

Artonde våningen i Newsskrapan på Norrmalm:

KD, Stig Ekberg, *kommersiell direktör.*

EC, Madeleine Aronsson, *ekonomichef.*

CTPI, Ulf Fransson, *chef teknik, plattform och integration.*

NMB, Lisa Silver, *chef New Media Business.*

Även:

Jessica Nilzén, *polis, yttre befäl, gift med Konrad Karlvik.*

Nils Elofsson, *polisöverintendent, Polisområde Stockholm syd.*

Elon Brätthe, *styrelseordförande i mediekoncernen News m fl bolag.*

Mizgin Zana, *inboppande reporter på ETC Linköping.*

Lovisa Lundin, "Lussan", *journalist vid Uppdrag Granskning.*

Ur svenska Wikipedia

Moa M. Lönn, född 1974 i Falkenberg, svensk journalist som varit chefredaktör på flera tidningar. Efter studenten studier i samhällskunskap, ekonomi och journalistik i Lund. Fil kand 1998 med journalistik som huvudämne. Efter examen tjänstgjorde hon på flera landsorts- och storstadstidningar (2000-2007). Åren 2008-2011 var hon lokalradiochef för Radio Jämt, 2012-2013 chefredaktör för Sjöstads-Kuriren och 2013-2014 chef för nyhetsmagasinet Xtra tills detta lades ned. 2015-17 var hon chef och utgivare av förortstidningen Stockholm-Syd. Hon har även varit verksam som konsult inom medier. 2018 utsågs hon till en vice vd-post i mediekoncernen News.

Moa Lönn tävlingsboxades 2000-2002 i lättvikt och lätt welter. 5v 1f. Gift 2004-2008 med Morgan Andersson, ekonom och kommunpolitiker i Huddinge. Moa Lönn utsattes 2016 för ett mordförsök då hon sköts med flera kulor på väg hem från redaktionen. Någon gärningsperson greps aldrig.

En svag musikslinga hördes när dörrarna glidit upp och hon kunde stiga in i den rymliga hissen med väggar av ljus trä, frostat glas och en stor spegel.

Det var en särskild sorts musik, något som man kanske hade hört förr men ändå kände sig främmande inför. En ton på lägsta volym, på en gång klassisk och modern, milt sövande snarare än uppiggande.

Hon var hissens enda passagerare denna tidiga förmiddag.

Hon sökte bland knapparna och hittade "18". Det räckte med att toucha den, dörrarna slöts och en dov kvinnoröst sa "Kör uppåt".

Hissen började mjukt sin resa mot höjden.

Moa Lönn var också på väg uppåt. På nytt jobb. På väg till ett nytt skrivbord, med nya kollegor och nya uppgifter.

Så här spikrakt hade väl inte hennes jobbkarriär annars gått. Inte så lätt och friktionsfritt som hissen här i Newskoncernens skyskrapa på Norrmalm.

Fast i ärlighetens namn, nog hade det mest gått uppåt. Visserligen inte efter någon bestämd plan, det var väl mera tillfälligheter som spelat in. Erbjudandena hade kommit, någon hade krattat manegen, och hon hade fått chansen och ställts inför nya utmaningar och upplevt nya äventyr.

Men uppåt hade det inte gått hela tiden. Egentligen fanns det en del hack i kurvan. Hon hade inte glömt de gånger då hon fått kliva av och tvingats åt sidan. Vid något tillfälle hade det varit självförvållat. Hon försökte alltid låta bli att tänka på det. Tänka på den morgon när hon som förstenad läst några hemska rader på en förstasida.

Men mest hade det varit tillfälligheter. Ett slags skilsmässor. Alla – lyckliga som olyckliga – hade lett vidare. Ibland med ett överraskande språng i sidled. Som springardrag på ett rutigt bräde.

Nu hade hon lämnat Stockholm-Syd, förortstidningen där hon känt sej som hemma. Med en redaktion där det fanns folk som hon hade tyckt om, både som medarbetare och som de människor de var. Det hade hänt ibland att hon tänkt på dem som en familj. Hennes familj.

Men – och det hade hennes ryckiga resa uppåt så småningom fått henne att förstå – lyckan är aldrig evig. Även en chef har ett bäst-före-datum.

Hur många gånger hade hon gjort det här? Tagit steget in på en ny redaktion och slagit sej ned vid ett utvalt skrivbord. Öppnat locket till en ny dator och loggat in i ett främmande system.

Sådär en tio gånger, tänkte hon, men brydde sej inte om att räkna på fingrarna.

Hon visste nuförtiden hur man bäst börjar en sådan resa. Det hade hon också lärt sej den hårda vägen. Så här: aldrig gå in och berätta för andra vad som ska göras. Ligga lågt och lyssna. Hålla tyst på mötena. Låta frågorna komma, inte ställa dem. Låta insikten mogna. För det gjorde den alltid. Tre, fyra veckor med förseglade läppar förutom ett och annat vänligt ”god morgon” till höger och vänster.

Först därefter var det dags att försiktigt börja ta plats.

Hon hade haft tur och lyckats.

Skulle det fungera här också? Högt upp i en skyskrapa bland människor som antagligen inte ens var journalister. Skulle hon förstå sej på sin omgivning? Kunna tolka den, läsa tecknen rätt? Moa var osäker. Men hon hade bestämt sej för att lita på sina instinkter, sina erfarenheter. Vad kunde hon annars göra?

”Artonde våningen”, hördes kvinnorösten nånstans ur väggarna. Hissdörrarna gled upp.

Kroppen låg i det grunda diket, men platsen doldes delvis av en trave med timmer, inte särskilt grovvuxen. Antagligen var det träd och grenar som knäckts av höst- och vinterstormarna som samlats upp, yxats till och staplats provisoriskt.

Diket hade nödortfött täckts över med fjolårslöv och tunna grenar från buskarna i skogsbrynet några meter vid sidan av grusvägen. Den som velat dölja kroppen hade haft bråttom.

Jessica Nilzén flyttade grenarna åt sidan och föste med foten bort lite av löven.

Hon tvekade inte om vad hon såg utan gick tillbaka till polisbilen.

– Jo, Örjan, det stämmer, det ligger en död därborta, sa hon till kollegan som öppnat rutan vid förarplatsen.

Kollegan som hette Örjan klev ur bilen och följde efter Jessica som återvänt till diket.

De båda poliserna böjde sig ned och skyfflade undan återstående löv som täckte delar av kroppen. Personen i diket låg med ansiktet nedåt. Det såg ut att vara en man klädd i mörkbrun täckjacka och jeans. Han var barhuvad och svarthårig.

Jackan hade stora mörka fläckar, antagligen av blod. Ett skott tycktes ha gått ut genom ryggen.

Örjan fattade tag i den dödes ena arm och vred kroppen åt sidan utan att vända den, men så att de kunde se ansiktet och framsidan.

Jessica visslade till.

– Det var som fan, sa Örjan.

Mannen var skjuten och hade två skottsår. Ett i bröstet, det var det som orsakat blodflödet på ryggen.

Det andra skottet hade gått in i vänster öga som nu var en blodig krater.

Örjan lät kroppen sjunka tillbaka i diket. Han reste sej. Jessica Nilzén gick redan mot bilen.

– Jag kontaktar krim, sa hon.

De hade varit på bilpatrullering i Huddinge och Botkyrka sedan sex på måndagsmorgonen och haft ett mycket lugnt pass. Vid sjutiden hade de hjälpt en bilist som fått motorstopp på Hågelstaleden. Strax därefter fick de stanna till vid kiosken i Tullinge centrum. Där höll en överförfriskad man på att ta sej in genom en bakdörr. Det hade inte lyckats något vidare. Jessica hade övertygat mannen, som var i trettioårsåldern, om det kloka i att ge sej av och gärna ta en tupplur innan det blev aktuellt med nästa försök att fylla på snusförrådet. Helst då mera traditionellt över disk.

Klockan nio hade de tagit en snabb paus utanför Subway i Flemingsbergs centrum och handlat varsin sub, Örjan en med kyckling och Jessica en veggie. En kvart senare satt de i bilen och var på rull igen. Trafiken in mot Stockholm flöt trögt men friktionsfritt. Så här långt var det en händelselös patrullering.

Tio och trettiofyra hade ledningscentralen anropat dem om ett ovanligt tips. På Huddingepolisens facebookside hade det skrivits in en kommentar om att det fanns en kropp i ett dike där Gömmarvägen slutade och blev vandringsled.

”Antagligen trams, men för säkerhets skull, ta en titt”, hade det låtit från centralen, och Jessica hade dirigerat Örjan vid ratten från Gamla Stockholmsvägen ut mot skogsvägen.

Gömmarvägen löper väster om sjön Gömmaren i Huddinge kommun rakt in i det naturreservat som bär sjöns namn. Den utgår från Gamla Stockholmsvägen vid Glömsta och slutar i en vandringsled med förbindelse till både Kungens Kurva och Vårby.

Färdas man vägen från Glömsta i nordvästlig riktning passerar man såväl flotta nybyggda villor som äldre fritidskåkar, små och enkla. Men tomterna ser likadana ut, risiga höga granar uppblandat med lövträd. Husen ligger ganska tätt men är till hälften dolda i den snåriga vegetationen. Vägen är smal och kurvig och löper backe upp

och backe ned, först på sprucken asfalt för att efter någon kilometer bli gropig grusväg.

Örjan hade kryssat sej fram för att inte dunka hårt ned med hjulen i de djupa vattenfyllda groparna. Då och då skymtade sjöns djupblå spegel till höger mellan granarna.

Till slut nådde de avspärningen, två liggande stenbumlingar, och på andra sidan började vandringsleden. Örjan hade lyckats undvika den leriga vattensamling som bredde ut sej över halva vägbanan och parkerat polisbilen intill två höga tallstammar.

Det var här bakom timmertraven, mellan tallar i grågrönt och dussintals smala spretiga björkar som ännu lyste kala i aprilsolen, som de hade hittat kroppen. Klockan var då elva nollåtta på förmiddagen.

Nu stod de där och väntade på poliserna från krim och de tekniker som skulle ta hand om den döde och undersöka platsen, diket som kanske var en brottsplats.

Det var en vacker vårdag, blå himmel, strålände sol och tolv grader varmt. Lövsprickningen kunde inte vara långt borta, kanske skulle björkarnas musöron skifta i grönt redan i morgon.

– När jag var barn fiskade vi här i sjön, sa Örjan plötsligt. Han var infödd Huddingebo.

– Precis vid utflödet i Fullerstaån var det en tröskel under vattnet. Där stod både abborre och gädda och hade man tur kunde man få en öring. Fast den var inplanterad och egentligen skulle vi haft fiskekort men sånt struntade farsan i.

Han skrattade till lite vid tanken.

– Och ändå blev jag polis, sa han.

– Jag har badat härnere, det var när jag var i tonåren, vi brukade cykla hit några tjejer, sa Jessica som också var född i Huddinge.

Just då bromsade en mörkgrå Volvo XC60 in och parkerade bakom polisbilen med vänster hjulpar i grässträngen. Två män steg ur.

– Den lille är Elofsson, sa Jessica lågt till sin kollega.

Den lille var en tunt gråhårig man i beige trenchcoat med bältet åtdraget runt midjan. Han såg ut att vara runt de sextio.

- Elofsson som aldrig blir kommissarie, viskade Jessica.
- Varför inte?
- Tror inte han smörat tillräckligt för de höga cheferna. Men han är duktig, han löste mordet vid sjön i Storvreten för några år sen. Mot alla odds.

Mannen i trenchcoaten och hans följeslagare, en betydligt yngre man i svart skinnjacka och jeans, kom emot de båda uniformerade poliserna.

- Var ligger han? sa den äldre, han som hette Elofsson.

Jessica visade med armen mot diket och följde med de båda fram till det makabra fyndet.

- Han är skjuten i ögat, sa Jessica förklarande när Elofssons yngre följeslagare började vända på kroppen.

Ännu en bil hade bromsat in på skogsvägen. Två män och en kvinna steg ur och började genast dra på sej ljusgrå överdragskläder.

- Teknikerna.

Elofsson tog några steg mot de nyanlända. Han såg ut att förklara något och slog ut med armarna.

- Vi behövs nog inte mer, sa Jessica, och Örjan gick tillbaka till polisbilen.

Hon tecknade till Elofsson:

- Vi återgår.

- Ni måste spärra av, ropade den tunt gråhårige.

Visst. Det skulle de förstås ha gjort genast. Jessica hämtade rullen med blåvita plastband som hon drog runt fyndplatsen och lindade runt tallstammarna och timmertraven.

- Nu är det ingen vandrare som kommer förbi, kommenterade Örjan.

Jessica ryckte på axlarna.

- Det är en brottsplats.

När de var klara fick de en medgivande vinkning från Elofsson.

Örjan hade vänt bilen och Jessica öppnade dörren på passagerarsidan och klev in.

De rullade iväg.

Jessica granskade terrängen vid sidan av vägen.

- Här ligger en hel del hus och många av dem är bebodda, det ser man på alla bilar, sa hon.
- Det borde finnas dom som sett nåt, tyckte Örjan.
- Konstig plats att dumpa en mördad på. Att inte välja ett ödsligare ställe, fortsatte Jessica.
- Det kommer att bli dörrknackning.
- Hoppas jag vi slipper!
- De rullade ut på Gamla Stockholmsvägen i Glömsta.
- Bara en dryg timme kvar. Vi tar en tur utåt Salem, där händer ju garanterat inget en förmiddag, sa hon.
- Örjan nickade och gasade försiktigt vidare på den gropiga vägen.

2

Vårsolen letade sej in genom de smala höga fönstren och ritade djupa ljusa stråk långt in i lokalen. Stockholm-Syds redaktion på Röntgenvägen var lunchtom. Redigeraren Pehå Persson skymtade bakom sin stora layoutskärm med en smörgås i handen. Pehå hade alltid rejäla mackor i sin matlåda, mörkt bröd gärna med fläskskivor som pålägg och senap och gurka. De hände att det skoja-des på redaktionen om Pehås matvanor. Han – som brukade berätta om sin älskade katt, Kung Oscar, som skämdes bort med räkor och skrapad oxfilé – satt här med några fläskbitar. Ville katten inte ha fläsket kanske? Men då låtsades Pehå som om han inte hörde alls.

Stockholm-Syd var en gratistidning som bevakade fem förorts-kommuner – Botkyrka, Salem, Huddinge, Haninge och Tyresö. Det betydde ungefär 350 000 invånare att hålla koll på för de åtta journalister som Ina Moreno chefade över. Tidningen kom ut på papper varje tisdag och fredag och stoppades ned i de över hundra-tusen hushållens brevlådor två gånger i veckan.

Konkurrenten Mitt-i hade en upplaga för varje kommun och kom en gång i veckan, på fredagen. De konkurrerade inte bara om nyheter utan förstås också om de lokala annonserna. Man hade länge spått att annonsmarknaden för lediga bostäder skulle för-svinna från tidningarna och bara finnas på nätet men fortfarande kunde mäklarbyråerna köpa annonssidor för hundratusentals kro-nor varenda vecka med ett kort uppehåll på sommaren och runt jul och nyår. Och de stora dagligvarukedjorna fanns kvar som pålitliga annonsörer. Ica, Coop, Willys och Lidl presenterade sina weekend-erbjudanden i flera färgglada helsidor varje fredag.

Men som alla andra massmedier kom Syd och Mitt-i förstås också ut dagligen i nätversioner som uppdaterades med nyheter närapå timme för timme, ja till långt in på natten om det hänt något dramatiskt i de fem kommunerna.

Två personer till hade blivit kvar på redaktionen trots att det var lunchtid. Ina Moreno, chefen, och Samuel Karlsson, kriminalreportern, mest känd som Gotland Yard.

Smeknamnet hade Samuel fått tidigt i karriären på grund av sin sjungande dialekt som inte förändrats mycket sedan han steg i land i Nynäshamn för snart fyrtio år sen.

Nu var han klar med sin förmiddagsrunda hos poliser och åklagare.

– Tredje våldtäkten på kort tid och det är den andra i Storvreten, rapporterade han.

Storvreten är ett sextiotalsområde lite söder om Tumba centrum med ett antal långsmala svängda höghus och några villakvarter. I delar av området var mer än varannan Storvretenbo född eller hade föräldrar som var födda någon annanstans än i Sverige.

– Det bor en massa somalier däruppe i höghusen. Snart är de väl fler än finländarna, funderade Gotland högt.

– Kamraterna i 'Stå upp för Huddinge och Botkyrka' är i farten förstås, sa Ina.

Hon syftade på facebookgruppen med människor som spred hat och hot mot utlandsfödda och krävde hårdare tag i migrationspolitiken.

– Rasisterna vill som vanligt ge somalierna skulden och nu gäller det våldtäkterna, fortsatte hon.

Gotland skakade på huvudet.

– Men nu gräver vi inte ner oss i nationalitetsfrågan, poängterade Ina.

– En rak nyhetsartikel, vad brottsoffret uppger, vad polisen uppger och så en kort bakgrund om de två tidigare våldtäkterna som antagligen hänger samman med den senaste.

Kriminalreportern nickade och gick och satte sej vid sitt arbetsbord under ett av fönstren några meter bort.

Ina Moreno var den nya chefen på Stockholm-Syd. Hon hade fått jobbet sedan hennes företrädare Moa Lönn utsetts till en av flera vice vd:ar inom mediejätten News som ägde Stockholm-Syd och mycket mer.

Ina hade tidigare ansvarat för Stockholm-Syds sportsidor. Hon var idrottskvinna med meriter i triathlon. Hennes outfit var enkel, mörkt kortklippt, nästan snaggat hår, mörka jeans och randiga så kallade murarskjortor. Hon hade fem med snarlika ränder. Ina tränade jämt och hade tävlat i triathlon som senior, damer fyrtio plus.

Innan hon hamnade i journalistiken hade hon varit sjuksköterska i tjugo år. Men så, plötsligt, skrev hon en artikel om arbetsvillkoren i vården och fick den publicerad i ETC. Snart var hon inne i förortstidningssvängen. Det blev Stockholm-Syd och sportsidorna, och sedan Moa slutat var hon alltså chefen.

Ina bodde i Nacka, på Atlasvägen, där hon hade sin hyrestvåa med utsikt över köpstaden i Sickla. Hon brukade cykla till redaktionen i Flemingsberg. Webbredaktören Mattias kunde ibland retas och undra varför hon inte simmade till jobbet också, men sen hon blivit hans chef hade Mattias hållit inne med spydigheterna.

Ina funderade på om hon skulle ta en sen lunch i centrum. Ming hade vegetariska vårrullar som var goda. Å andra sidan kunde hon snabba på eftermiddagens jobb och komma iväg tidigt hem till sin egen linsgryta.

Hon läste förmiddagens inkommande mejl och tuggade på ett gem medan hon funderade på fortsättningen.

Ett mejl skiljde ut sej. Hon läste det uppmärksamt om igen.

– Gotland! Kom hit och kolla, ropade hon efter en stund tvärs över rummet.

Den äldre reportern reste sej motvilligt. Han rättade till sin gråbrunrutiga tweedkavaj och kom bort till Ina.

Han läste över hennes axel.

– Energiteknik Syd skulle alltså ha mutat sej till projekten i Salem, sa han med tvekan i rösten efter att tyst läst texten i mejlet.

– Och hamnat under utpressning, la Ina till.

Energiteknik Syd var ett gemensamt bolag för Huddinge och

Botkyrka och försåg delar av kommunerna plus Salem med värme och el. Det var en av flera konkurrerande energileverantörer på Södertörn.

– Anonym avsändare, noterade Gotland.

– Omöjlig att spåra, fyllde Ina i.

Hon tog gemet ur munnen och tittade på Gotland.

– Det här är troligen inte polisanmält. Men kan du ändå höra dej för på andra sidan? sa hon.

”På andra sidan” betydde Flemingsberg på andra sidan om järnvägen som skiljde av förorten i två delar. Där låg det stora rättscentrum som bestod av polishus, häkte, åklagarkammare och Södertörns tingsrätt.

Kriminalreportern såg tveksam ut.

– Lägg det på Havarti, sa han. Det är mer kommunalt än polisärende.

– Havarti är utlånad till Moderskeppet den här veckan så jag vill att du tar det. En första snabb koll åtminstone.

Det var en ny ordning inom Newskoncernen att när det fattades personal hos den stora morgontidningen, till exempel på grund av sjukdom eller tjänstledighet, så anställdes inte vikarier. Man rekvi-
rerade in reportrar och redigerare från redaktionerna i koncernens utkanter. Det var inget som Ina gillade, men inget hon heller kunde säga nej till.

Gotland Yard ryckte på axlarna.

– Skicka över mejlet, sa han.

3

Konrad Karlvik satt vid frukostbordet och snabbscannade tisdagens DN på Ipaden. Han var klar med havregrynsgröten och inne på kaffet och rågbrödsmackan med mjukost.

Han hade befriat Oscar och Agnes ur barnstolarna, slängt haklapparna i diskhon och låtit dem springa tillbaka till barnkammaren. Det var full fart därinne, men Konrad oroade sej inte. Treåriga Oscar tyckte om sin ett år yngre syster och var alltid snäll mot henne. Syskonen var livliga men harmoniska. Om ett par timmar skulle deras mamma ta dem till förskolan.

Jessica började senare idag, hennes pass startade tolv. Konrad hade hämtningen på eftermiddagen. Han hade gått ned i tid till åttio procent på Mitt-i-tidningen där han var reporter. Den ledigheten kunde han disponera lite som det behövdes beroende på hur Jessicas schema såg ut. Häxan hade varit förstående.

Häxan hette egentligen Helle Hermansson och var redaktionschef för alla Mitt-i-tidningar som täckte in i de södra förortererna. Hon var Konrads närmaste chef.

Även Jessica jobbade åttio procent sedan första barnet kommit in i deras gemensamma liv. Men polismyndighetens arbetstider var svårare att dribbla med än reporterschemat på Mitt-i. Barn och arbete var ett pussel, för både henne och Konrad.

De hade träffats för några år sen, när Konrad jagade uppgifter om ett nytt och ett gammalt mord. Det gällde en knarkkurir och en långtradarchaufför och ett naket lik i Tumba.

Konrad hade i flera år levt i ett förhållande som inte utvecklades. Framför allt ville han ha familj och barn. Men Moa, hans ex, var

kallsinnig. För all del, hon var ju nästan tio år äldre och hade väl lagt alla barnfunderingar åt sidan, hade han tänkt. Jobbet var allt för henne och Konrad kände det som om han för det mesta kom i andra hand.

Men så hade Jessica plötsligt funnits där.

Efter Konrads fräcka telefoninvt om en dejt hade hon kommit till Waynes vid Liljeholmstorget, en välväxt blondin med håret i kort page, mörkblå ögon och fyrkantig haka. Smilgropar.

Sen var han fast. Och lycklig.

Jessica Nilzén var trettio och hade gått ut polishögskolan i Växjö tre år tidigare. Hon hade ambitioner med jobbet och ville bli kriminalare, utredare. Men hon ville också ha en familj.

När Konrad efter åtskillig vända berättat för Moa att han hittat en själsfrände, en som ville följa med honom in i familjeprojektet, hade hon inte ens sett sur ut. Konrad var besviken på henne sen dess. Hade deras långa förhållande inte betytt nånting?

Jessicas två i Årstadal hade de sålt när de förstätt att hon var gravid, och de hade mirakulöst lyckats köpa en trea i kvarteret intill, på Vingårdsgatan, utan att belåna sej upp över öronen. Läget var perfekt. En förskola för Oscar, och sedan också Agnes, på andra sidan kvarteret. En kort resa med tvärbanan för Konrad till redaktionen på Liljeholmsvägen. Och för Jessica tog det inte mer än femton minuter med pendeln till tegelborgen i Flemingsberg där södra Stockholmsregionens centrala polisresurser hade samlats.

Men nu var även trean i minsta laget. Snart skulle barnen behöva ha egna rum. Men till en fyra i Årstadal eller Liljeholmsområdet räckte reporter- och polislönerna inte. Och att flytta längre ut till förorterna och kranskommunerna? Det tog emot. Men kanske fanns det inget annat att välja på.

Jessica kom ut i köket i en tunn grå fotsid morgonrock. Hon hällde upp en mugg med kaffe och slog sej ned vid köksbordet.

– Vi måste köpa lego till dom, sa hon med en nick bortåt barnkammaren.

Jessica var emot att sätta smarta telefoner och plattor i händerna

på så små barn. Hon trodde att de skulle må bäst av att få utveckla fantasin genom att använda händerna.

– Jag kan ta vägen förbi leksaksbutiken i gallerian i eftermiddag, sa Konrad.

Jessica strök Bregott på en skiva rågbröd.

– Vi var ute på en grej igår, sa hon. En grej som säkert kan intressera dej. En skjuten karl i ett dike, rena avrättningen skulle jag säga.

– Var nånstans?

– I Gömmarenreservatet, bakom en vedtrave. En kille i trettiofyrtyoårsåldern som var skjuten först i bröstet och sen i ögat. Och det sista var nog från väldigt nära håll. Vi fick ett larm och åkte dit och bekräftade fyndet. Jag ringde krim som kom och tog över.

– Du ringde krim. Vet du vem?

– Elofsson, han dök upp efter tjugo minuter och såg sur ut. 'Spärra av' var det enda han sa.

– När var det sa du?

– Elvatiden igår. Kroppen var i stort sett dumpad bakom vedtraven där Gömmarvägen tar slut. Och den var inte särskilt väl dold. Som av nån som hade bråttom.

– Det där hördes det inget om vid poliskollen igår eftermiddag.

– Nej, dom berättar inte allt för er. Förresten hade väl inte krim hunnit rapportera in.

Konrad reste sej från köksbordet. Han sköljde av sin kaffemugg och ställde ned den i diskmaskinen.

– Måste gå nu, sa han. Jag hämtar halv fyra. Och jag ska spana efter lego i gallerian.

Han kysste sin fru. Sen tittade han in i barnkammaren och gav ungarna varsin kram. Han drog på sej sin mjuka skinnjacka och ropade hejdå. Om några minuter skulle han sitta på spårvagnen i riktning Liljeholmen.

Med lite tur skulle Häxan inte ha något att invända mot att han tog en redaktionsbil i ett par timmar.

Han skulle vilja se platsen, se diket bakom vedtraven.

Gömmarvägen slutade i en gyttjepöl men Konrad lyckades styra in den vita Toyotan i gräset i vägkanten.

De blåvita plastband som Jessica använt när hon spärrade av platsen fanns kvar runt träden och runt traven med timmer.

En grå kombi stod parkerad inne bland snären. Fyra personer, tre män och en kvinna i ljusgrå overaller var verksamma med att söka av marken bakom den halvhöga timmertraven. Deras overaller hade fläckar av jord och lera.

Arbetet stannade av när Konrad kom närmare. En man med stort rödbrusigt ansikte och brunt skägg såg kritisk och undrande ut.

– Hej, Konrad Karlvik från Mitt-i-Huddinge, sa Konrad som en ursäktande öppningsreplik.

– Vi vill inte ha nåt spring här, sa den brunskäggige utan att presentera sej.

– Jag gissar att ni letar efter kulor. Kanske hylsor också? sa Konrad.

En ilsken blick var allt han fick till svar.

– För det var väl här som han sköts? Jag menar, att det här är mordplatsen.

– Du kommer inte att få några svar så det är lika bra du sticker, sa den skäggige lugnt men skarpt.

– Vem håller i spaningen då? Och kan svara på frågor?

– Det kan du nog ta reda på själv.

– Är det Elofsson?

Mannen i overallen vände sej bort och gick för att återuppta sitt arbete.

En för tidigt väckt citronfjäril fladdrade förbi och slog sej ned högst upp på timmertraven.

Konrad resignerade. Men utflykten var ändå inte förgäves. Han hade sett vad han behövde och tog några bilder av de blåvita banden, timmerstockarna och de overallkläddas ryggar. Sen klev han in i bilen men råkade backa ned i en dypöl och blev rädd för att fastna med bakhjulen. Han la in tvåans växel och krypkörde Gömmarvägen bort från platsen.

Konrads text om mordet på en okänd man i trettio-fyrtioårsåldern i Gömmarenreservatet, skjuten med två skott varav ett rakt i det ena ögat publicerades på Mitt-i-webben strax efter lunch. Texten illustrerades med en bild från avspärningen i skogen.

Polisöverintendenten Nils Elofsson hade inte ringt tillbaka efter Konrads sökning men det spelade mindre roll. Det var ett snabbt och precist jobb, byggt dels på de fakta Konrad hade med sej från frukosten med Jessica, dels från det snabba besöket på fyndplatsen där han kunnat ta in miljön – den gropiga leriga grusvägen, de höga granarna och den risiga undervegetationen i reservatet. Till och med citronfjärilen fick vara med som en stämningsskapare. Lite hjälp hade han haft av en skylt ovanför badplatsen i Gömmaren, där han fått stanna till sedan han råkat välja fel bland alla småvägarna. Där stod om reservatet, att här fanns både ädellövskog, sumpskog och myrar. Och trots närheten till stora bostadsområden kunde man stöta på såväl älg som mård och storlom.

Konrad var nöjd. Häxan var också nöjd. Mitt-i var först med det här märkliga mordet. För det var förstås ett mord även om överintendenten Elofsson inte bekräftat saken.

– Det är ju ingen ödebygd precis. Ligger fullt av villor längs Gömmarvägen.

Det var Gert Ögrens kommentar sedan han läst texten och Konrad slagit sej ned på besöksstolen i Gerts minimala krypin.

Gert Ögren var den ende på hela Mitt-i-redaktionen som hade vad många i kontorslandskapet eftertraktade – ett eget rum. Fast mycket till rum var det inte, snarare ett bås med utsikt in i grannhusets gula tegelvägg.

Gert var Konrads kollega och hade varit med länge inom förortsjournalistiken. Han skulle snart fylla sextiofem och redan på sjuttio-talet hade han blivit journalist på en tidning som hette Söderort, en föregångare till dagens Mitt-i som bevakade kommunerna söder om huvudstaden.

Gert var överviktig, ja riktigt tjock faktiskt, mest på grund av långvarig och grundlig ölkonsumtion. Han hade blivit ett inventarium på redaktionen. Han var omtyckt av de yngre journalisterna som ofta frågade honom till råds om sånt som hänt för länge sen.

Efter arbetsdagens slut brukade han dricka en eller två stora starka hos Chong Qing, kineskroger i kvarteret där Mitt-i hade lokalerna på Liljeholmsvägen. Sommartid kunde kvällssolen vara generös över den lilla uteserveringen.

Sen promenerade han över Liljeholmsbron och kanske tog han en öl till vid Hornstull innan han nådde hemmet i loftgångshuset på Hornsgatan. Där hade han en etta på första våningen. Han var enda hyresgästen i fastigheten som i övrigt ombildats till bostadsrätter.

Nyhetschefen Helle Hermansson – Häxan – var väl medveten om vilken kunskapsbank Gert Ögren var för tidningshuset. Men hon visste också att det var si och så med hur Gert passade arbetstiderna om bakfyllan tog ut sin rätt någon förmiddag.

Det visste Konrad också. Men han uppskattade den äldre kollegan och alla hans minnen från kriminalhistorien i Söderort.

Vad tänkte nu Gert om den döde mannen i diket vid Gömmarvägen?

– Liket i diket ... funderade Gert.

Hans krypin var verkligen minimalt. Konrad såg sej omkring. Två gånger två meter bedömde han det till. På ena väggen satt en anslagstavla full med tidningsklipp och handskrivna lappar, och på den motstående väggen några gula och rosa löpsedlar från tidningar som inte längre fanns. Söder-Kuriren, Söder-Nyheter, Helgens Nyheter. Med svarta rubriker om mord och mördare. Det var minnen från tider då Gert var stjärnreporter. Idag skötte han tidningarnas familjenyheter – jubilarer och dödsfall. Och med sin

personkännedom när det gällde folk söder om Skanstull så var han på sitt sätt outhärlig för redaktionen.

– Det var väl ett konstigt ställe att försöka gömma en död kropp på även om det heter Gömmarvägen. Om han inte blev skjuten på platsen vill säga, konstaterade seniorreportern.

– Det verkar inte troligt även om polisen letar efter spår från en skjutning, sa Konrad.

– Nej. För mycket folk i närheten. Kåkarna längs Gömmarvägen är inga sommarhus längre utan bebodda året runt. Så fyndplats är knappast lika med brottsplats, menade Gert.

– Hur ska man se på dödandet då? Två skott. Ett i ögat på nära håll.

– En varning. En varning till nån annan som sett något som han eller hon inte borde ha sett.

Gert plockade upp en liten ask med vita tabletter, pillade ut en och begravde innanför läppen.

– Du vet, jag tål inte snus längre, ursäktade han sej.

– Du menar att den här mannen blivit vittne till nåt som nån annan är väldigt angelägen inte ska komma ut? Så angeläget att det är värt att döda för.

– Det är i alla fall en hypotes.

– Ja, det är det. Nåt annat då?

– Östeuropa. Svarthårig och lite mörk i hyn. Och så en slags avrättning som ska skicka signaler. Det skulle kunna vara östeuropeisk maffia. Det ringer en klocka ...

Den tjocke reportern tystnade. Han lutade sej bakåt och tittade mot taket. Efter tjugo sekunder gav han upp.

– Nä, jag kommer inte på det, sa han. Och det där om östeuropeisk maffia, det är så klart bara en spekulaton.

Konrad lät ämnet falla.

Gert vräkte sej bakåt i kontorsstolen och knäppte händerna bakom nacken. Han såg både road och grubblande ut.

– Jag skulle gärna ta mej en titt, sa han efter en kort tystnad.

– Hur menar du?

– På platsen. Gömmarvägen. Fyra ögon ser mer, det vet du.

- Tyvärr, jag kan inte köra dej.
- Jag tar en taxi.
- Taxi? Skulle Häxan okeja en taxi?

Gert log.

– Ska ändå ut och göra födelsedagsporträtt på Huddinges äldsta. Greta, hundrasex. Vem vet, hon bor kanske nära Gömmarvägen?

En solstråle hade trängt ned på tegelväggen utanför det lilla fönstret. Gert snurrade runt och plockade ned sin vadderade jacka från en galge på väggen.

– Eftermiddagssol, konstaterade han. Och på Chong har dom happy hour. Liljeholmens billigaste öl. Ska du med, Karlvik?

Konrad kände sej frestad men skakade på huvudet. Han skulle hämta ungarna.

De tog hissen ned tillsammans. Konrad gick mot tvärbanans hållplats. Gerts ord när de skiljdes ringde i öronen.

– Jag gillade verkligen citronfjärilen. Bara en detalj – men den lyfte texten.

5

Kan du komma över hit!

Ina Moreno kallade på Gotland Yard. Hon lät irriterad.

– Har du läst? sa hon och gjorde en gest mot datorskärmen när Stockholm-Syds kriminalreporter i murrig storrutig kavaj stod vid hennes sida.

– Jo, såg det precis, medgav Gotland.

– Hur kan Mitt-i-Huddinge ha en story om en död kille, skjuten i ögat och gömd bakom en hög med timmer? Ett mord alltså. Och vi skriver om ett fynd av en avliden person i skogen nära Gömmaren. Har vi missat poängen? Ja, det har vi. Men varför?

Gotland Yard såg olycklig ut.

– Det var vad jag fick från vakthavande, sa han. Är det mord så är det krim och jag har inte fått tag i Elofsson på ett par dagar. Och så ägnade jag mej åt att försöka få fram nåt om den där möjliga förskingringen hos Energiteknik Syd som du bad mej om.

– Vad jag kan se har Karlvik på Mitt-i inte heller pratat med Elofsson, sa Ina surt.

– Då har han nån läcka.

– Som inte vi har?

– Ta det lugnt nu Ina, jag ska reda ut det här.

– Ja, det tycker jag verkligen.

Ina Moreno störde sej ofta på kriminalreporterens sävlighet. Visst hade han bra kontakter och visst kom han med nyheter. Men om det hettade till så tände han alldeles för långsamt.

Gotland Yard återvände till sin plats och letade upp numret till sin kontakt på kriminalen i det stora polishuset i Flemingsberg, det nummer han bara använde om det var riktigt angeläget, ja, närapå kris.

Ina Moreno var för hetsig, tyckte han. Visst var hon kompetent, han hade respekt för det. Men hon kunde dämpa sej en smula, det var väl ingen bra idé att göra medarbetarna på dåligt humör.

Företrädaren i chefsstolen, Moa Lönn, hade också haft sidor som kriminalreportern inte tyckt om. Och de hade ofta haft olika uppfattningar i publiceringsfrågor, men Moa diskuterade i alla fall. Och körde hon över sina medarbetare brukade hon tala om det först.

Att han skulle börja sakna den där blonda satmaran, det hade han aldrig trott.

Han knappade in det hemliga numret.

De träffades på det vanliga stället. Vid ett bord längst in i dunklet på Simit Café i Flemingsbergs centrum. För inte så länge sen hade det hetat Renées och varit mera traditionellt med kanelbullar och prinsessstårter. Bullarna fanns kvar men kompletterades sedan en tid med ett rikligt utbud börek av alla sorter samt en lång rad med vattenpipor.

Det var två gråhåriga män som stämt möte, en lång och gänglig i gråbrunrutig kavaj, en kortare och mer atletiskt byggd i svart skinnjacka. Han i jackan luktade starkt av sötaktig tobak och mycket riktigt stack en otänd pipa upp ur jackans bröstficka.

Båda hade föredragit kanelbullar framför börek och tappat upp varsin mugg med kryddigt doftande svart kaffe.

Gotland Yard sniffade på kaffet.

– Vad är det dom har i? Kardemumma?

– Antagligen, trodde polisöverintendent Nils Elofsson.

Kriminalreportern torkade av fingrarna på en liten vit pappersservett och borstade bort några bullsmulor från kavajen. Nu hade han några frågor.

– Den där som blivit skjuten och som ni hittade vid Gömmaren, vad vet du om honom? sa han.

Kriminalaren svarade inte genast utan drack långsamt av sitt kaffe. Han kisade mot Gotland.

– Inte mycket, sa han. Skjuten två gånger varav en i vänstra ögat, antagligen det dödande skottet. Oklar identitet, inga träffar i våra register, kanske östeuropé, kanske ryss.

- Varför östeuropé?
- Tillvägagångssättet, alltså skottet i ögat. Jag har sett det förut någon gång, och då var det maffia från Östeuropa som var i farten. Elofsson satte ned kaffemuggen med en lätt smäll.
- Fast det där är ju ren spekulatation så det tycker jag inte du ska skriva, sa han.
- Mordplatsen då, är det Gömmarvägen?
- Med största sannolikhet inte. Han bör ha varit död när han dumpades bakom timret.
- Och han var nätt och jämt gömd? Bara dumpad?
- Ungefär. Lite löv och kvistar. Ingen tvekan om att han skulle ha hittats så fort nån haft ett ärende förbi.
- Ärende bakom timmertraven?
- Nä, just det. Så dåligt var väl inte gömstället ändå.
- Gotland Yard rynkade på näsan. Den söta tobakslukten från Elofsson och hans otända pipa kändes plötsligt starkare än doften från kardemummakaffet.
- Vad händer nu då? sa han.
- Vi får vänta på vad rättsmedicin säger och så hoppas vi på tips.
- Och dörrknackning?
- Operation dörrknackning är igång. Det ligger ju minst tjugo kåkar längs vägen så några iakttagelser bör det väl bli. Jag hoppas på en första rapport ikväll.
- Kriminalreportern nickade. Då kunde han ringa framåt kvällen och höra om det dykt upp något nytt.
- Han kom på en sak.
- Det har väl inte framgått vem som upptäckte kroppen först?
- Nej, och det är en märklig sak. Vi fick ett tips på vår facebooksida. Ett anonymt tips. En uppmaning att åka ut och titta på Gömmarvägen, en rätt exakt angivelse faktiskt.
- Har det hänt förr, att ni fått tips på facebooksidan?
- Tja, tips och tips. Folk skriver in kommentarer där och ibland kan det finnas misstankar om brott. Men nån död eller nån mördad tror jag inte vi har fått in den vägen.
- Men då finns det väl en avsändare, ett konto på Facebook? Så även om tipsaren är anonym så kan han eller hon spåras.

– Ja, det är vad vi hoppas på. Och it-teknikerna är igång, men när jag gick hit fanns det ännu inget resultat. Det är inte så enkelt det där. Såna konton kan vara registrerade lite här och där i världen. Med alias. Och med alias för alias.

De tystnade. Gotland begrundade vad han fått reda på.

Dörrknackning, facebooktips, även östeuropakopplingen skulle han nog kunna få in på något sätt. Han skulle kunna revanschera sej inför Ina Moreno med en initierad text före kvällen. Blev det sen något napp efter dörrknackningen så skulle han nog få med det också.

Men det var något mer, något som hade stört honom. Gotland Yard tyckte inte om att vara sist.

– En annan sak, sa han och sträckte ut sina långa ben under bordet. Hur kom det sej att ni gav Mitt-i storyn igår?

Det var plötslig skärpa i rösten.

– Det gillade du inte va? sa Elofsson leende.

Gotland Yard ignorerade kommentaren och såg bistert på polismannen på andra sidan kafébordet.

Elofsson skruvade på sej.

– Jag har inte talat med Karlvik på Mitt-i. Ingen annan på krim heller skulle jag tro, sa han.

– Men nån har i alla fall läckt.

– Så här är det antar jag, sa Elofsson och tog ett djupt andetag.

– Befålet i bilen som kallades till platsen efter tipset är en kvinna som lever ihop med den där reportern från Mitt-i-tidningen. Dom har två barn till och med.

Gotland Yard nickade bistert.

– Men det kan jag inte göra nåt åt, fortsatte Elofsson. Hon har sin meddelarfrihet, och jag kanske sitter här och bryter mot grundlagen när jag berättar det för dej.

– Antagligen.

– Och du ska väl inte heller efterforska deras källor. Så då har vi nåt att hålla tyst om båda två, eller hur?

Gotland Yard smålog. Det här var så likt Elofsson, säga en sak och ta tillbaka den i nästa andetag.

– Visst, sa han.

Polisöverintendenten gjorde en ansats att resa sej från bordet. Det var tid att gå tillbaka till polishuset. Och för Gotland att gå hem och skriva. De tog sina urdruckna kaffemuggar för att placera i kaféets diskställ.

Men kriminalreportern fick en ingivelse.

– En sak till, nåt helt annat, sa han.

Elofsson hejdade sej med ena armen instucken i skinnjackan.

– Jag hörde nyss om en förskingringshistoria i ett av energibolagen i kommunen. Energiteknik Syd. Är det något du känner till?

Kriminalaren sjönk tillbaka på sin kaféstol.

– Jag har inte hört att det skulle finnas en anmälan, sa han. Men stämmer det så är det förstas ekobrott som har det. Men ...

Elofsson drog ett djupt andetag. Han fingrade efter pipan i bröstfickan. Så fort han kom ut skulle han ta sej ett stopp.

– ... däremot finns det ett annat ärende med koppling till samma energibolag. Det handlar om utpressning.

6

Utsikten genom de stora panoramafönstren var hänförande. Här på artonde våningen hade man stora delar av det centrala Stockholm för sina fötter. Rosenbad, regeringskvarteren, riksdagshuset, operan och Gamla stan med slottet. Åt vänster skymtade Stockholms ström och Skeppsholmen, åt höger blänkta Riddarfjärden bort mot Söders klippor och tegelröda fasader.

Det var april och vår i Stockholm. Det var en av de där dagarna då man kunde se vilka som gått hemifrån tidigt på morgonen och vilka som kunnat vänta in förmiddagen innan de stack näsan utanför dörren. De första, i tjocka jackor och grova skor, blandades nu med de senare i shorts och linnen. Vid lunchtid var Konserthusets trappa fullsatt och där syntes alla stilar och klädvanor.

Vid ett skrivbord framför ett av panoramafönstren hade Moa Lönn sin arbetsplats.

Varje morgon checkade hon in i skyskrapan genom att lägga sitt plastkort på en läsare i spärren vid entrédörrarna till mediekoncernen News huvudkontor.

Hon nickade alltid vänligt först mot vakten i entrén och sen mot kvinnan bakom receptionsdisken. Ofta var det helt nya ansikten. Antagligen sköttes sådana servicefunktioner av bemanningsföretag, alltså genom tjänster som News köpte in.

Sen gick hon till hissarna, tryckte på uppåtpilen och kunde efter en stund kliva in i en hiss där den tunna melodislingan strömmade ur osynliga högtalare. Hon höll åter fram sin plastbricka mot en avläsare som blinkade grönt, sedan kunde hon med ett finger toucha knappen som satte fart på färden uppåt. På artonde våningen steg

hon ut. Det var där koncernens ledning höll till. Sedan några månader var hon en av dem. Det vill säga en av flera divisionschefer och vice vd-ar. Den som hade ärende till den riktiga toppen, till verkställande direktören och förlagschefen fick åka fyra våningar till i hissen. Där, på tjuogoandra delade vd och styrelsens ordförande på hela våningsplanet. Ja, det fanns ett sammanträdesrum också där styrelsemötena hölls. Vd-sekreterarna fick hålla till godo i några mindre moduler en trappa ned.

Det fanns ytterligare en våning, en tjugotredje.

Uppe i takvåningen hade Moa bara varit en gång. Där fanns en liten matsal och några rum för representation, och det var där Gunilla, den förra chefen för hela koncernen, för några år sedan hade lunchat med Moa sen hon anställt henne som chef för nysatsningen Stockholm-Syd.

Moa tänkte med saknad tillbaka på den där lunchen.

Då, över en caesarsallad och några flaskor mineralvatten, hade hoppet tänts och livet verkat enkelt. Gunilla, med långt ostyrigt blondt hår och intensiv blick, hade inskräpvt koncernens alla regler, allt om rapporteringsskyldighet och räckviddsmål. Men plötsligt hade hon skrattat. "Det där vet du väl", hade hon sagt. "Nu åker vi ut och träffar ditt nya gäng."

Det blev hissen ned till garaget i källaren och Gunillas svarta lyx-Volvo, och sen ut på länken och Huddingevägen i rasande fart till Flemingsberg och den nya redaktionslokalen. Moa blev presenterad för en handfull av de medarbetare hon skulle komma att leda. Och så en kindpuss till avsked och ett "jag litat på dej". Och så i ett huj var hon borta, Gunilla. Och Moa satt på kanten till ett av de nyss monterade Ikeaborden och bara hisnade. Av lycka. Där och då började ett nytt liv.

Nu satt hon också lutad mot en skrivbordskant och tittade tomt mot det stora fönstret med den vackra utsikten.

Moa Lönn hade tråkigt.

Äventyret hade börjat i en halvinredd charmlös redaktionslokal i förorten Flemingsbergs centrum där allt var möjligt.

Nu verkade det ta slut i den lyxiga direktionsviten arton våningar upp i en skyskrapa på Norrmalm.

Hon svepte håglöst med handen bort några dammkorn från sina nya byxor. Kostymen var mörkblå med glesa vita ränder. Hennes titel var numera 'direktör', vice visserligen, men hon tänkte att hon också måste se ut som en sån. Läderbyxor och jeansjacka passade inte här upp i de tunnare luftlagren.

Hennes tjänsterum var stort, lite mer än femtio kvadratmeter. Det var standard för divisionschefer och vice verkställande direktörer av vilka fyra hade sina kontor på samma våningsplan som Moa. Hon såg dem sällan, de var väl ute och tittade till sina divisioner eller gjorde upp stora affärer med annonsbolag eller internetutvecklare.

Skrivbordet stod längst in i rummet och nära det stora fönstret med en glasruta som tonades svagt i grått när solen låg på.

Till höger innanför dörren fanns en sittgrupp, en liten soffa och två fåtöljer i ett gråblått sammetsliknande tyg och ett lågt ellipsformat bord i ljus ek.

Hon hade sällan besökare och det var inte många som suttit i soffan. Däremot brukade Moa själv sträcka ut sej i den en stund efter lunchen. Ibland åt hon i koncernens sterilt inredda matsal i skrapans bottenvåning där det alltid fanns fräscha sallader och ett par vällagade ekologiskt certifierade varmrätter att välja emellan. Men åtminstone två dagar i veckan tog hon en promenad nedåt Vasagatan och slank in på Burger King för en Whopper med extra ketchup och en Loka utan smak.

Det var så skönt att komma ut ur kontorsmiljön och se lite vanligt folk på trottoarerna.

Det hade kommit överraskande.

En sen höstdag hade koncernchefen ringt och bett Moa komma in till skrapan på Norrmalm. Koncernchefen, en femtioårsman med stålgrått hår och kraftiga blåbågade glasögon, hade presenterat erbjudandet som man inte kan – eller bör – säga nej till.

Sedan dess hade Moa grubblat över vad som låg bakom beslutet att befordra henne till ett toppjobb i koncernen. Hon såg två möjliga